

Καίju

Kaiju

Santi Hermans

Schrijver: Santi Hermans

Coverontwerp: HotPot.AI

ISBN: 9789403689418

Datum uitgave: 2023

© MijnBestseller.nl

H1. Proloog

‘Mama, ik ben terug thuis! Ik heb ons eten kunnen krijgen!’

Het is 2017, februari de 5de, ik ben Victor Hendrikson, ik ben 11 en leefde samen als enig kind bij mijn ouders. Ik ben verzot op Kaiju! Kaiju betekent in het Japans: “groot wezen” of “vreemd wezen”, in ieder geval, ik ben er echt dol op.

Het was een rustig leventje vroeger, ik had veel vrienden op school, ik kreeg goede resultaten, ik hielp mijn ouders graag met de opbouw van ons nieuwe huis in onze nieuwe woonbuurt, etc.... Het was niet al te ‘spannend’, maar ik hield ervan.

‘Goed gedaan mannetje!’ zei mijn mama terwijl ik snel met twee zakken in mijn handen naar haar toe rende. ‘Ik zei toch dat je het alleen zou redden!’

‘Het was wel druk, maar ik heb het toch overleefd hè!’ zei ik trots.

‘Dat klopt Victor.’ Zei mijn papa die er ook ondertussen bij kwam staan.

‘PAPA!’ riep ik en knuffelde hem bijna plat.

‘Wow wow, rustig daar tijger!’ zei hij en pakte me goed beet. ‘Pas op of je duwt me nog omver!’

‘Hoe gaat de verbouwing op zolder, papa?’ vroeg ik nieuwsgierig.

Mijn papa keek grinnikend naar mijn mama. Zei glimlachte en knikte. Toen keek hij lachend naar mij.

‘Hmmm... Wel Victor, het was eigenlijk helemaal geen verbouwing! Het is een verrassing voor jou! Wil je zien wat het echt is?’ vroeg hij.

Mijn ogen stonden wagenwijd open en ik sprong op en neer van geluk.

‘JAAAAA!’

Ik stormde naar boven om te zien wat mijn papa een half jaar geheimhield voor me. Ik hoorde hem altijd timmeren boven als ik bezig was met mama te helpen of tijdens het gamen.

‘Hehe, dat ventje wordt nog eens een topatleet!’ zei mijn papa tegen mama.

‘Dat denk ik ook!’ zei ze. ‘Nou hup! Voordat hij er eerder is als jij!’

Mijn papa knikte, gaf mijn mama een kus en rende ook snel naar boven. Hij was echter te laat, want ik stond al verstijft van verwondering toen hij de kamer binnenkwam.

‘Niet... waar...’ zei ik stotterend. ‘EEN MONSTER KOSTUUM!’

Voor mij stond een levensecht mechanisch monster kostuum van in mijn favoriete monster film: “Daijukaiza vs RoboDaiju, zelf gemaakt door mijn papa uiteraard!

‘Vind je het mooi? Dit ga je mogen aandoen tijdens de carnavalstoet op school! Je vrienden gaan stik jaloers zijn hierop!’ zei mijn papa terwijl hij zijn hand op mijn schouder zette. ‘Kom, zullen we hem eens passen?’

Ik knikte verheugd en rende ernaartoe. Ik knuffelde het kostuum met mijn papa erbij. ‘Ik hou van je papa!’

‘Ik hou ook van jou Victor...’ zei hij en knuffelde me stevig terug.

‘Maar ik denk dat ik meer van grote monsters hou!’ zei ik gniffelend.

‘Oh-ho, denk je dat echt, maak me maar beter niet jaloers hè!’ zei mijn papa lachend.

Plots, voordat ik erin in wou stappen, klonk er een luide knal, schudde de vloer en viel er allemaal stof van het plafond. We keken allebei rond van verbazing.

‘Papa... wat was dat?’ vroeg ik bang.

‘Rustig maar Victor, papa zal wel even gaan kijken, kom maar met je kostuum mee naar beneden met mij.’ Zei hij en pakte mijn hand en trok me lichtjes met zich mee.

‘Schat, wat gebeurde er net?!’ klonk het beneden aan de trap. Daarbeneden stond mijn mama met een kom in haar handen en haar gezicht vol eiwit.

‘Geen idee, hou je Victor even bij je? Dan ga ik even kijken buiten.’ Zei mijn papa. Hij duwde me naar mama en wandelde de deur uit. Nog net toen hij buiten kwam, stond hij sprakeloos stil en staarde in de richting van waar het centrum ligt.

Mijn mama keek verbaasd naar hoe mijn papa zo stond te staren en kwam erbij staan, ook om alleen maar verbaasd te staan en de kom in haar handen te laten vallen.

Uiteraard werd ik ook wel nieuwsgierig en wandelde naar buiten met mijn mechanisch monster kostuum.

Ik kwam buiten naast mijn ouders staan, keek ook naar het centrum en keek met mijn mond vol tanden naar wat we alle drie zagen. In de verte was er een gigantisch monster te zien, net zoals in de films die ik zo graag keek. Het had het lichaam van een therapode, 3 rijen scherpe stekels over zijn rug, had een gebogen lichaamsvorm en stond op twee poten. Het liep brullend door het centrum en gooide allemaal gebouwen omver om zijn pad vrij te maken. Ik stond perplex, want mijn papa zei altijd dat monsters niet bestonden, maar kijk nou, een monster!

‘Papa, waarom loog je tegen mij? Je zei dat ze niet bestonden.’ Zei ik een beetje teleurgesteld.

‘Victor, wat ik zei klopte, tot nu...’ zei hij stamelend. ‘Kom, we vertrekken meteen! In de auto iedereen! Laten we geen risico’s nemen!’

Net toen we allemaal de auto instapte en wegreden, vloog er boven ons een groepje straalvliegtuigen. Ik keek iets aandachtiger en zag een logo erop staan. Er stond ‘M.G.C.’ op. Dat stond blijkbaar voor: **M**ilitaire. **G**evaar. **C**ontrole. Dat stond er beneden op het logo.

In ieder geval, ze vlogen recht op de kaiju af en schoten allerlei raketten af. Deze explodeerde meteen op de kaiju en leken hem flink pijn te doen. Hij schrok erg hard en brulde naar de overvliegende straalvliegtuigen en rende de andere kant op om hun te kunnen ontkomen. Dit was echter slecht, want hij kwam recht op ons af!

‘NICOLAS, SNELLER RIJDEN!’ riep mijn mama luidkeels.

‘IK DOE MIJN BEST, WE GAAN NU OP MAXIMALE SNELHEID!’ riep hij in antwoord.

Ik begon te paniekeren van het lawaai van mijn ouders en het gestamp van de kaiju die steeds dichterbij kwam. Auto’s suisdan langs ons en wij suisdan auto’s voorbij, allemaal om de kaiju te kunnen ontvluchten.

De kaiju naderde onze auto, zette een grote stap, en...

...

Dat was het laatste wat ik ooit van mijn ouders heb gehoord, hun geschreeuw van angst. Ik wist altijd al dat ik mijn ouders op een dag zou kwijtraken, maar niet zo vroeg... en ZEKER niet op deze manier. Gelukkig voor mij stapte de kaiju nog maar net met de achterkant van zijn poot op de voorkant van onze auto, precies waar mijn mama en papa zaten. Ik kuchte van al het stof dat in de lucht hing en opende de autodeur. Ik kon echter niets zien door al het stof en realiseerde niet dat de auto met zijn neus in de grond lag, waardoor ik naar

beneden denderde. Ik schaafde mijn knie een beetje, maar dat kon me niks schelen, want ik wou meteen zien of mijn ouders ok waren.

...

Helaas niet...

'Mama? Papa? Zeg iets...' zei ik constant terwijl ik zat te schudden aan hun schouders. Ik was radeloos, het ding waar ik gigantisch fan van ben heeft net de dood van mijn ouders veroorzaakt. Ik wou huilen, maar ik had een heel ander gevoel, namelijk haat. Woede kun je het ook noemen. Ik greep naar mijn monster kostuum en klom ermee uit de auto. Ik keek in de verte en zag de kaiju rennen van dezelfde straalvliegtuigen die hem eerst aanvielen.

Het was duidelijk, er is niemand meer op deze straat, ik sta er helemaal alleen voor...

Gelukkig was het waar wat mijn mama zei, ik kan goed op mezelf letten.

H2. Overleven

Er zijn 5 jaren voorbij gegaan, ik ben nu 15 jaar en heb weten te overleven in deze omstandigheden. Mijn haar is helemaal wild en in de war, mijn kleren waren een klein beetje gescheurd, maar niet erg fel. Als ik nieuwe nodig heb, jat ik er een paar van de kleding winkels. In ieder geval, Het is niet gemakkelijk om te overleven tussen deze grote beesten.

Oh ja! Dit was ik vergeten te zeggen, er zijn meerdere opgedoken dan degene van 5 jaar geleden, en ze hebben allemaal een lust naar mensen bloed. Het is hard, maar voor mij wel te doen. Ik heb veel monster films gekeken, dus ik heb wel een idee wat ik moet verwachten van deze grote mormels.

‘Ok, als ik nu eens deze winkel in ga vind ik misschien iets eetbaars.’ Zei ik tot mezelf. ‘Helaas met wat kans dat de stroom uitgevallen is en dat alles hier kapot en bedorven is.’

Ik ging de winkel binnen en keek een beetje rond. Alle lichten waren uit, wat al een slecht teken was. Maar ik heb geluk, want één vriezer had nog een lichtje branden dankzij de back-up generator.

‘Prachtig, hier kan ik dan voorlopig kamp opslaan.’ Zei ik en ging even zitten langs de vriezer. Ik had nog genoeg eten en drinken in mijn gigantische rugzak die ik heb gejat van een andere winkel. Je kunt er super veel in doen. Daarin zitten onder anderen: eten en drinken, noodzakelijke spulletjes voor als iemand te redding komt, en het belangrijkste voor mij: mijn monster kostuum. Waarom het zo belangrijk is voor mij is omdat dit het enige is wat ik van mijn ouders nog heb, dus dit geeft me kracht om door te zetten! Ze zijn niet voor niks gestorven voor mij. Ik ga blijven overleven tot ik gered word uit dit verkreupelde stadje dat ooit mijn thuis geweest was.

Ik stond op van mijn korte rust, liet mijn rugzak zakken op de grond en opende de vriezer. Ik schrok wel even toen ik zag dat er 2 ratten in zaten.

‘Hey! Ksst! Weg jullie!’ schreeuwde ik terwijl ik naar hen sloeg met mijn handen. Dit liet ze schrikken en ze kropen weg in een gat dat ze hebben gemaakt in de machine en de muur. ‘Nou, ik hoop dat dit allemaal nog goed is nu dat ze erin hebben lopen knagen...’

Ik pakte een ijsje dat nog niet half opgegeten is door de ratten en opende het plastic er rond. Het zag er nog behoorlijk goed uit.

‘Jackpot!’ riep ik en ging verheugd zitten, ik heb in een lange tijd geen ijsje meer gegeten. Ik beet snel in het ijs en besepte toen hoe koud die dingen waren. In andere woorden: brain freeze.

‘Oh yep, dat is koud!’ zei ik terwijl ik mijn ogen spleet vanwege de kou die door mijn hoofd gaat.

Plots hoorde ik luid gestamp buiten de winkel en alles begon te trillen. Ik wist uiteraard wat dit was, want ik heb dit 5 jaar lang moeten trotseren. Ik sloop naar de ingang van de winkel en piepte naar buiten. Ik zag redelijk ver iets wat ik nog nooit heb gezien.

‘Krijg nou wat.’ Zei ik verrast. ‘Dat zijn 2 kaiju tegelijk, ze wandelen gewoon langs elkaar!’

Ik piekerde even. ‘Dit moet een rede hebben! Maar ik zou niet weten wat... Dit is de eerste keer dat ik dit zie. Hoelang doen ze dit al? Normaal zijn ze altijd alleen.’

Ik besloot er niet veel van aan te trekken na een tijdje nadenken en keek toen in hun richting. Wat blijkt, ze waren omgekeerd en kwamen richting de winkel.

‘Shit!’ riep ik en zocht snel dekking. Ik hield me schuil terwijl het gestamp alleen maar luider en luider werd. Op een gegeven moment waren ze zo dicht bij dat er allerlei dingen van de rekken afviel van de trillingen die ontstonden onder hun grote poten.

Plots stopte er eentje vlakbij en maakte een paar snuif geluiden. Ze zouden me toch niet kunnen ruiken? Ik dacht meteen niet te grote risico’s te nemen en rende snel naar mijn rugzak toe. Daar zat wat Cola in die ik meteen eruit pakte. Dit is misschien niet al te efficiënt, maar het zal het wel klaar krijgen... ik ga wel behoorlijk plakken na dit.

Ik goot al de Cola over me heen zodat ik mijn geur kon verbergen. De kaiju bleef even snuiven en kwam toen met zijn oog bij het raam van de winkel. Hij keek even rond, zag niks omdat ik verstopt zat en besloot toen weer verder te lopen samen met de andere kaiju.

Ik wachtte even tot het gestamp weg was en kwam toen pas uit mijn verstopplek.

‘Dat was echt op het nippertje...’ dacht ik tot mezelf en rook even aan mijn mouw. Ik rook door en door naar Cola. ‘Nu maar hopen dat ze geen Cola lusten.’

Ik pakte een handdoek uit mijn rugzak en veegde alle Cola af dat eraf kon, de rest moest maar blijven.

‘Ok, dus dit is een goede plek voor eten en drinken, je kan je hier verstoppen, dus in conclusie: dit. is. een. veilige. plek.’ Zei ik terwijl ik bij de laatste woorden klapte.

Ik rommelde nog een beetje in de vriezer om meer eten te kunnen vinden voor mijn volgende expeditie om hulp te vinden.

‘Ik ben eigenlijk wel trots op mezelf.’ Dacht ik. ‘Ik heb weten te overleven in deze verwoeste stad vol kaiju op 11-jarige leeftijd. Ik ben echt verrast dat ik niet dood in een voetafdruk lig.’

Ik bleef nog wat rommelen tot ik plots iets hoorde. Ik wou me snel weer verstoppen vanwege instinct, maar ik realiseerde me toen wat ik precies hoorde. Het was gekreun van iemand!

‘Is er iemand gewond? Snel naar buiten!’ riep ik en stormde naar de uitgang van de winkel om het gekreun te volgen.

Ik duwde de deur vliegensvlug open en vloog naar buiten om te kijken waar het gekreun vandaan kwam. Ik keek rond, maar ik zag niemand? Ik wreef even in mijn ogen om zeker te zijn dat ik niks miste...

...

Nee, niks.

Ik krabde achter mijn oren van verbaasdheid. ‘Dit is pittig vreemd, ik zweerde toch dat ik iemand hoorde-’

Ik werd meteen onderbroken door datzelfde gekreun, maar het kwam achter me vandaan. Sterker nog, dit komt van achter de winkel zelf vandaan. Dit is veel te luid voor een normaal mens, toch?

‘Dit is... nog vreemder... zou dit een val zijn? Nee toch, hier valt niemand voor!’ zei ik en sloop zachtjes naar de andere kant van de winkel, gewoon om zeker te zijn.

Ik kwam uiteindelijk bij de hoek van de achterkant en spiekte even om te zien wat er nu precies gaande is.

Ik schrok me een hoedje toen ik eenmaal zag wat ik hoorde. Nu is het logisch waarom het zo luid was, want het komt van een gigantisch persoon, van een gigantisch meisje. Ze had bruine haren die tot haar schouders kwamen, had een witte tanktop, een blauwe jeans en blauwe sportschoenen. Ze leunde

tegen een half afgebrokkeld gebouw en hield haar arm tegen een wonde die op haar buik bezopen zat door bloed.

‘Oh, arme ziel...’ dacht ik. ‘Maar ho eens even! Wat zien mijn ogen nu eigenlijk, een groot meisje?! Gewoon daar?! Dit moet een nieuwe truc zijn van zo een kaiju om mensen naar hen toe te lokken, dat moet gewoon!’

Plots zakte het meisje in en kreunde nog luider. Uiteindelijk schreeuwde ze zacht om hulp, omdat ze niet hard kan roepen vanwege die grote wonde in haar buik.

Ik begon me toch even te bedenken, wat als ze echt hulp nodig heeft?

Ik verzamelde al mijn moed, hield diep adem en sloop dichterbij. Elk object dat binnen handbereik was sloop ik naartoe, gewoon om zeker te zijn dat als ze me ziet ze toch in de aanval gaat.

Ik begon me wel steeds iets minder zorgen te maken terwijl ze steeds bleef roepen om hulp. Misschien ben ik een beetje aan het overdrijven, ik bedoel, ze ziet er menselijk uit, toch?

Ik kwam uiteindelijk dichtbij genoeg bij haar en schraapte mijn keel. ‘Uh... hey! Ik hoorde dat je hulp nodig had?’

Ze keek geschrokken naar beneden en kreeg een gerustgesteld gezicht. ‘Oh, gelukkig... eindelijk iemand. Ik heb inderdaad hulp nodig... ik ben in gevecht geraakt met zo een monster en ik ben doorboord door één van zijn horens... kun je me alsjeblieft helpen...?’

Ik besepte me nu wel in welke situatie ik mezelf heb gebracht, hoe ga ik zo’n groot iemand nu helpen?

‘Uuuuh... wacht heel even, ik ga kijken in de winkel hier of ik wat kan vinden!’ riep ik en rende snel naar de ingang van de winkel. ‘Nou, laten we hopen dat hier iets ligt...’

Ik opende de deuren weer en ik keek rond. ‘Medicatie... medicatie... AHA! Medicatie!’

Ik zag een bordje staan bij één van de gangetjes waarop stond: medicatie. Ik rende er snel naartoe en werd getroffen door niet veel, maar toch hopelijk genoeg, verband.

‘Ok, dat heb ik, maar ik denk toch niet dat ze dit volledig rond haar buik kan wikkelen...’ Dacht ik en begon na te denken hoe dit kon worden opgelost.

Plots kreeg ik een idee! Plakband!

Ik rende naar de volgende gangetjes, gewoon omdat ik niet wist in welke precies plakband zat.

‘Drank... Groenten... fruit... accessoires... waar is het!?’ riep ik kwaad. ‘Oh! Ik zie het!’

Ik rende het gangetje in zonder het bordje te hoeven zien en greep naar het plakband. Ik rende ermee naar buiten, alleen om begroet te worden door het meisje bewusteloos op de vloer te zien liggen.

“Oh shit! Ok... ok... dit gaat snel en voorzichtig worden...” zei ik tot mezelf en rende naar haar toe. Pas toen ik bij haar kwam zag ik hoe erg de wonde was, het was echt super breed, maar gelukkig niet diep, alleen het verband zou wel genoeg moeten zijn.

Ik pakte het allebei en begon er meteen aan. Eerst pakte ik het verband erbij, plakte wat plakband aan het begin, plakte het aan de ene kant van de wond en ging zo verder. Uiteindelijk toen al het verband op was heb ik de wonde 2 keer omwikkeld, gewoon om zeker te zijn dat haar bloed er niet uit lekt.

Ik klapte in mijn handen. ‘Goed gedaan Victor! Komen die goede punten in EHBO nog goed van pas!’

Ik ging even zitten bij een hoopje vuilnis en besloot te wachten tot ze wakker zou worden.

Ik werd echter een beetje slaperig van het rondrennen dat ik vandaag heb gedaan. Ik heb namelijk nog vele andere dingen gedaan voor ik bij de winkel aankwam.

“*gaap*, man, ik denk dat ik maar even ga liggen...” dacht ik en pakte een vuilniszak erbij om mijn hoofd erop te laten uitrusten. Ik ging liggen, deed mijn ogen dicht en begon al snel te snurken...

...

Ik werd echter meteen wakker van iets... namelijk van een schaduw die over me heen zweefde. Ik opende verward mijn ogen en schrok van wat ik als eerste in mijn gezichtsveld had. Boven me vloog een kaiju met 4 paar vleugels als die van een Pteranodon met een been in elke vleugel. Ook had hij een lange, scherpe snavel met allerlei hoekjes die naar voren stonden gericht als tanden, het had geen veren, maar wel 2 vreemde draden op zijn hoofd met een zwevend pluimpje op elk draadje. Hier had hij ook 5 van op het uiteinde van zijn lange staart.

‘Kunnen ze nu ook al vliegen!?’ riep ik angstig en verstopte me achter een vuilnisbak die het dichtst bij me in de buurt zat. Ik spiekte voorzichtig via de zijkant om te zien of hij wegvloog, maar ik zag in de plaats dat hij cirkels vloog boven het meisje.

‘Shit! Hij ruikt waarschijnlijk haar bloed!’ riep ik geschrokken en wou snel ingrijpen, maar besepte toen dat ik niks kon beginnen tegen zo een groot beest. Wat ging ik precies doen? Hem een mep verkopen? Ik was geforceerd te kijken hoe hij zachtjes neerdaalde naar het bewusteloze lichaam.

Toen de kaiju dicht genoeg bij de grond was, lande het recht naast het meisje en bekeek haar goed. Hij kwam dicht met zijn hoofd naar de wonde in haar buik een bekeek het. Dit was het dan, al mijn werk voor niks...

Maar wat ik toen zag verbaasde me nog meer. Hij begon niet het verband af te pikken en van de wonde te eten! Hij rook er even aan en bewoog toen met zijn hoofd naar het meisjes gezicht. Hij keek heel aandachtig ernaar en leek te checken of ze dood was. Na een poosje staren heeft hij besloten dat ze mogelijk dood was en streelde met zijn snavel over haar voorhoofd en wandelde weg. Hij keek een laatste keer achter hem, klapte zijn ledematen weer aan zijn vleugels en vloog weg terwijl hij nog een kleine schreeuw achterliet.

Ik wist niet wat ik moest denken, hadden ze een band? Hadden ze iets met elkaar? Is dit normaal gedrag? Ik zou het niet weten... ze zei namelijk tegen mij dat ze in gevecht is geraakt met één.

Ik zuchtte heel diep, ging weer liggen bij mijn vuilniszak en besloot weer om te proberen te pitten. Dit ging echter iets moeilijker omdat ik steeds zat te piekeren, maar uiteindelijk lukte me het om in slaap te vallen.

H3. De reis

Ik sliep als een baby'tje die nacht, het was ook weer een vermoeiende dag, maar aan elke nacht komt een einde. Het was tijd om op te staan!

Ik werd langzaam wakker, smakte een beetje met mijn mond en rekte me eens goed uit. 'Aaaaaah, goeiemorgen wereld! Op naar een nieuwe dag van overle-AAAH!'

Ik schrok me rot door een gigantisch oog dat naar me staarde, namelijk van dat meisje, maar zei schrok echter ook van mijn reactie, deinsde schreeuwend een beetje terug. We starden toen even naar elkaar. Toen het meisje schraapte haar keel een beetje. 'Het spijt me, ik wou je niet laten schrikken!'

'Denk dan twee keer na voordat je naar iemand van mijn grootte staart met jouw grote oogballen!' riep ik lichtjes geïrriteerd. 'Hoelang stond je nu eigenlijk naar mij te staren?'

'Nog... uhm... niet zolang denk ik...?' zei ze. 'Ik heb de tijd niet bijgehouden, maar ik ben ook maar pas wakker! Hehe!'

'Nou, lekker dan...' zei ik nog steeds met een bonzend hart.

'Zeg, heb jij dit gedaan?' vroeg ze terwijl ze wees naar het verband dat ik erop heb gedaan.

'Uh, ja, dat was ik!' zei ik trots. 'Graag gedaan hoor!'

'Wauw, dankjewel zeg, ik had kunnen doodbloeden.' Lachte ze nerveus.

Ik stond op en kreeg nog even een rilling over mijn rug van de schrik. Ik had nu wel een paar vragen voor haar nu dat ze wakker is.

'Zeg, hoe ben je eigenlijk in gevecht geraakt met die kaiju?' vroeg ik nieuwsgierig.

Het meisje keek me even vreemd aan. "Kaiju...?"

Ik keek haar ook even raar aan, maar bedacht me dat niet iedereen wist wat een kaiju was. "OH! Sorry, nee, zo noem ik die grote monsters!"

"Ah, ok!" zei ze begrijpend en dacht toen even na, ze zou het wel vergeten zijn zeker? Maar plots wist ze het weer. 'Ja! Dus, ik deed gewoon mijn normale bezigheid, namelijk eten voor mezelf vinden, en ik kwam een barbecue restaurant tegen. Ik was echt super blij aangezien ik echt verzot ben op vlees!' vertelde ze verheugd.